

119

UCHWAŁA Nr 75 RADY MINISTRÓW

z dnia 19 maja 1986 r.

w sprawie najniższych wynagrodzeń pracowników zatrudnionych w uspołecznionych zakładach pracy.

Na podstawie art. 79 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141, z 1975 r. Nr 16, poz. 91, z 1981 r. Nr 6, poz. 23, z 1982 r. Nr 31, poz. 214 oraz z 1985 r. Nr 20, poz. 85 i Nr 35, poz. 162) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Najniższe wynagrodzenie pracowników zatrudnionych w uspołecznionych zakładach pracy za pełny miesięczny wymiar czasu pracy, łącznie z rekompensatą przysługującą pracownikowi, wypłacaną na podstawie uchwały nr 187 Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1981 r. w sprawie podwyższenia cen detalicznych niektórych artykułów żywnościowych (Monitor Polski Nr 22, poz. 200 i z 1984 r. Nr 2, poz. 11) oraz uchwały nr 24 Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 1982 r. w sprawie rekompensat pieniężnych z tytułu wprowadzenia z dniem 1 lutego 1982 r. nowych cen detalicznych podstawowych artykułów żywnościowych, opału i energii (Monitor Polski z 1984 r. Nr 3, poz. 29), zwane dalej „najniższym wynagrodzeniem”, wynosi 5400 zł miesięcznie.

§ 2. Najniższa stawka wynagrodzenia zasadniczego za pełny miesięczny wymiar czasu pracy w najniższej kategorii zaszerogowania nie może być niższa od najniższego wynagrodzenia.

§ 3. Włącza się do wynagrodzeń zasadniczych rekompensaty wypłacane pracownikom na podstawie przepisów, o których mowa w § 1.

§ 4. 1. Upoważnia się kierowników zakładów pracy nie będących jednostkami budżetowymi, które włączyły rekompensaty przysługujące pracownikom do wynagrodzeń na podstawie niniejszej uchwały, do podwyższenia stawek wynagrodzeń zasadniczych, z tym że podwyżka nie może przekraczać:

- 1) kwoty 2200 zł — w zakresie miesięcznych stawek wynagrodzeń zasadniczych,
 - 2) kwoty 13 zł — w zakresie godzinowych stawek wynagrodzeń zasadniczych,
- z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Podwyżka stawek wynagrodzenia zasadniczego, o którym mowa w ust. 1, jest dokonywana z równoczesną aktualizacją norm pracy, wskaźników prowizji i wysokości premii lub innej ruchomej części wynagrodzeń w stopniu uwzględniającym podwyżkę wysokości stawek wynagrodzenia zasadniczego oraz innych skład-

ników wynagrodzenia, obliczanych w relacji do tych stawek.

3. Podwyżki stawek wynagrodzeń zasadniczych w myśl ust. 1 i 2 podlegają włączeniu do systemu wynagrodzeń dotyczących tych grup pracowniczych.

§ 5. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych dokonają zmian tabel wynagrodzeń zasadniczych pracowników zatrudnionych w podległych zakładach pracy będących jednostkami budżetowymi, z uwzględnieniem § 3.

§ 6. Najniższe wynagrodzenie pracowników zatrudnionych przy pilnowaniu ustala się z uwzględnieniem 42-godzinnego tygodnia pracy.

§ 7. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych na podstawie odrębnych przepisów:

- 1) wyłączy z kwoty wynagrodzeń stanowiącej podstawę ustalania podatku od ponadnormatywnych wypłat wynagrodzeń — przyrost wynagrodzeń spowodowany włączeniem rekompensat przysługujących pracownikom do wynagrodzeń zasadniczych w wysokości odpowiadającej kwotom włączonych rekompensat,
- 2) wyłączy z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne połowę sumy rekompensat przysługujących pracownikom, włączonych do wynagrodzeń na podstawie przepisów niniejszej uchwały, na okres 12 miesięcy od dnia włączenia rekompensat do wynagrodzeń.

§ 8. Minister Finansów na podstawie odrębnych przepisów zwolni zakłady pracy, które włączyły rekompensaty do wynagrodzeń zasadniczych na podstawie przepisów niniejszej uchwały, na okres 12 miesięcy, licząc od terminu ich włączenia, z uiszczania od sumy tych rekompensat połowy obowiązującego podatku od płac.

§ 9. Traci moc uchwała nr 158 Rady Ministrów z dnia 2 sierpnia 1982 r. w sprawie najniższych wynagrodzeń pracowników (Monitor Polski Nr 19, poz. 164).

§ 10. W zakresie uregulowanym niniejszą uchwałą tracą moc dotychczasowe przepisy.

§ 11. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

120

UCHWAŁA Nr 102 RADY MINISTRÓW

z dnia 24 czerwca 1986 r.

w sprawie wysokości zasiłków przysługujących członkom rodzin żołnierzy i osób spełniających zastępczo obowiązki służby wojskowej.

W związku z podwyżką stawki najniższego wynagrodzenia zasadniczego za pełny miesięczny wymiar czasu pracy, na podstawie art. 139 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1984 r. Nr 7, poz. 31) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Zasiłki miesięczne i zasiłki dzienne, pobierane przez uprawnionych członków rodzin żołnierzy i inne osoby z tytułu spełniania obowiązku służby wojskowej, wypłaca się w wymiarze określonym w art. 120 ust. 5 i art. 131 ust. 3 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospo-

litej Ludowej (Dz. U. z 1984 r. Nr 7, poz. 31), z uwzględnieniem ust. 2.

2. Zasiłki, o których mowa w ust. 1, podwyższa się:

- 1) zasiłki miesięczne — o kwotę 250 zł miesięcznie, dla każdej osoby,
- 2) zasiłki dzienne — o 1/30 kwoty określonej w pkt 1 dla każdej osoby.

§ 2. Ustalone w niniejszej uchwale wysokości zasiłków dziennych i miesięcznych obejmuje rekompensaty pieniężne określone w uchwale nr 187 Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1981 r. w sprawie podwyższenia cen detalicznych niektórych artykułów żywnościowych (Monitor Polski Nr 22, poz. 200 i z 1984 r. Nr 2, poz. 11)

oraz w uchwale nr 24 Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 1982 r. w sprawie rekompensat pieniężnych z tytułu wprowadzenia z dniem 1 lutego 1982 r. nowych cen detalicznych podstawowych artykułów żywnościowych, opału i energii (Monitor Polski z 1984 r. Nr 3, poz. 29), a także w przepisach wykonawczych do tych uchwał.

§ 3. Traci moc uchwała nr 8 Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1984 r. w sprawie podwyższenia wysokości zasiłków przysługujących żołnierzom i członkom ich rodzin oraz innym osobom z tytułu spełniania obowiązku służby wojskowej (Monitor Polski Nr 2, poz. 10 i z 1985 r. Nr 8, poz. 67).

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1986 r.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

121

ZARZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI MATERIAŁOWEJ I PALIWOWEJ

z dnia 6 czerwca 1986 r.

w sprawie szczegółowego trybu postępowania uzgadniającego rozwiązania techniczne w zakresie inwestycji i modernizacji w dziedzinie gospodarki energetycznej.

Na podstawie § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 1984 r. w sprawie uzgadniania rozwiązań technicznych w zakresie inwestycji i modernizacji w dziedzinie gospodarki energetycznej (Dz. U. Nr 46, poz. 244) oraz w związku z § 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1985 r. w sprawie określenia kompetencji niektórych naczelnych i centralnych organów administracji państwowej zastrzeżonych w przepisach szczególnych dla organów zniesionych (Dz. U. Nr 63, poz. 334) zarządza się, co następuje:

§ 1. Z zastrzeżeniem przepisu § 2 właściwe terytorialnie okręgowe inspektoraty gospodarki energetycznej wydają decyzje o uzgodnieniu rozwiązań technicznych w zakresie inwestycji, określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 września 1984 r. w sprawie uzgadniania rozwiązań technicznych w zakresie inwestycji i modernizacji w dziedzinie gospodarki energetycznej (Dz. U. Nr 46, poz. 244), jeżeli przewiduje się:

- 1) zużycie paliw gazowych i ciekłych,
- 2) zużycie energii elektrycznej powyżej 100 MWh rocznie lub zapotrzebowanie mocy powyżej 50 kW,
- 3) łączne zużycie energii cieplnej zawartej w parze wodnej i wodzie gorącej powyżej 40 kJ/s lub 400 GJ rocznie,
- 4) zużycie paliw stałych powyżej 50 kJ/s lub 500 GJ rocznie,
- 5) budowę elektrowni, elektrociepłowni i przetwórn paliw,
- 6) przesyłanie albo zmianę rodzaju lub parametrów nośnika energii cieplnej w ilości powyżej 0,5 MJ/s,
- 7) realizację inwestycji na podstawie przykładowych projektów i projektów zalecanych do powtarzania o zasięgu wojewódzkim.

§ 2. Minister Gospodarki Materiałowej i Paliwowej wydaje decyzje o uzgodnieniu rozwiązań technicznych określonych w § 1, jeżeli dotyczą:

- 1) ucieplnienia miast i ich części o zapotrzebowaniu ciepła powyżej 60 MJ/s,

- 2) gazyfikacji rejonów o przewidywanym rocznym zużyciu paliw gazowych powyżej 100 TJ,
- 3) rozwoju sieci elektroenergetycznej o napięciu od 110 kV wzwyż,
- 4) obiektów produkcyjnych, usługowych i użyteczności publicznej, dla których przewidywane roczne zużycie paliw i energii przekracza:
 - a) 1000 TJ wszystkich paliw i energii łącznie albo
 - b) 500 TJ energii cieplnej zawartej w parze i wodzie gorącej łącznie, albo
 - c) 60 GWh energii elektrycznej, albo
 - d) 100 TJ energii zawartej w paliwach gazowych i ciekłych,
- 5) grupowych węzłów cieplnych o mocy powyżej 5 MJ/s,
- 6) elektrowni i elektrociepłowni o łącznej mocy generatorów powyżej 1 MW,
- 7) przetwórn paliw o rocznej zdolności przerobowej powyżej 1500 TJ paliwa wyjściowego,
- 8) ciepłowni o mocy powyżej 140 MJ/s,
- 9) sieci cieplnych o przesyśle powyżej 140 MJ/s,
- 10) stosowania technologii i urządzeń energetycznych z importu,
- 11) inwestycji przewidzianych do realizacji na podstawie przykładowych projektów i projektów zalecanych do powtarzania o zasięgu ogólnokrajowym lub międzywojewódzkim.

§ 3. Liczbowe wartości określone w § 1 i 2 odnoszą się do końcowego efektu:

- 1) inwestycji polegającej na budowie instalacji energetycznych lub obiektów budowlanych mających wpływ na przetwarzanie, przesyłanie i użytkowanie paliw i energii,
- 2) uzyskiwanego w rozbudowywanej lub modernizowanej części instalacji energetycznych lub obiektu budowlanego — w przypadku inwestycji polegającej na rozbudowie lub modernizacji.